

Nr 159.

Av herrar **Skoglund** i Umeå och **Mäler**, om viss ändring av kungörelsen om förbättringsbidrag samt nybyggnads- och förbättringslån för bostadsbyggnadsföretag på landsbygden.

Från och med budgetåret 1933/34 har riksdagen årligen anvisat betydande belopp till främjande av bostadsförsörjningen på landsbygden, främst statsbidrag till bostadsförbättringar. Den genom dessa anslag befrämjade verksamheten har i första hand avsett upprustning av äldre i otillfredsställande skick varande bostadslägenheter, i andra hand och i jämförelsevis mindre omfattning hel nybyggnad av bostadslägenheter.

Till en början undantogs från bestämmelsernas tillämpning vissa samhällen av stadsliknande typ, nämligen sådana köpingar och municipalsamhällen, där hälsovårdsstadgans föreskrifter för stad voro gällande. Mot detta gjordes emellertid ganska snart en mängd erinringar, alldenstund en vidgad tillämpning ansågs motiverad och erforderlig. Gång efter annan har också den ursprungliga kungörelsen blivit ändrad. År 1934 intogs sålunda i kungörelsens 1 § en bestämmelse, enligt vilken förbättringsbidrag finge utgå jämväl i samhälle, som i 34 § hälsovårdsstadgan avsåges, så framt Kungl. Maj:t lämnade medgivande därtill. En ytterligare utvidgning av tillämpningsområdet ägde rum genom utfärdandet av kungörelsen av den 14 november 1941. Genom denna erhöll nämligen Kungl. Maj:t rätt att medgiva tillämpning av kungörelsen i fråga även inom områden, där hälsovårdsstadgans stadsbestämmelser gälla.

För de flesta stadsfastigheter kan således förbättringsbidrag utgå endast under den förutsättningen, att Kungl. Maj:t medgivit, att kungörelsen får gälla inom staden eller den del av staden, där fastigheten är belägen. En sådan omgång synes oss alltför omständlig och tidsödande. Erfarenheten har för övrigt givit vid handen, att bestämmelserna numera givas en mycket vidgad tillämpning. Ett flertal städer — däribland Stockholms stad — komma sålunda, såvitt angår enfamiljshus, i åtnjutande av denna verksamhet. Under sådana förhållanden kan det ifrågasättas, om icke dispensförfarandet såsom onödigt borde slopas. Erforderligt synes dock vara, att vissa inskränkande föreskrifter utarbetas för att förhindra att understöd enligt kungörelsen utgår till lägenheter i rena hyreshus. Sådana inskränkande föreskrifter

böra kunna utfärdas av Kungl. Maj:t eller egnahemsstyrelsen enligt av Kungl. Maj:t givna direktiv.

I det nyligen av bostadssociala utredningen avgivna betänkandet föreslås införandet av enhetliga regler för statsunderstöd till egnahem. Det av oss förordade slopandet av dispensförfarandet skulle följaktligen få gälla som provisorium intill dess av utredningen föreslagna bestämmelser varit föremål för statsmakternas prövning.

Åberopande det anförda få vi anhålla,

att riksdagen ville besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa om sådan ändring i kungörelsen nr 464/1939 om förbättringsbidrag m. m., att lån och bidragsverksamhet enligt kungörelsen, utan föregående prövning av Kungl. Maj:t, må, oavsett de bestämmelser, som i hälsovårdsavseende gälla inom en kommun, förekomma i avseende å bostadslägenhet i en- och tvåfamiljshus.

Stockholm den 22 januari 1946.

Gösta Skoglund.

Karl Mäler.